

AZ EGYETLEN RÓZSA

De én ezt nézem, ezt a megkérgesedett
 Havat, mely a kockakövekre csúszott,
 S megtömörül az oszlopok tövénél,
 Jobbra, balra, messze elől a félhomályban,
 Különösképp csak azt az ívet bámulom,
 Amit ez a sár rárajzolt a kőre.
 Csak azon tűnődöm, aminek nincs
 Neve, értelme sincs. Barátaim,
 Alberti, Brunelleschi, San Gallo
 S Palladio, aki a túlsó partról intesz,
 El nem árullak mégsem, megyek tovább,
 A legtisztább forma egyedül az,
 Amin itt áthatolt a foszladó köd,
 Ez a megtaposott hó az egyetlen rózsza.

Jacques Réda

HÁROM VERSSZAK EGY FEKVŐ SÍRSZOBORHOZ

René Char, 1988

Igaz, tömérdek felhő gyúlik föl, míg a villám
 A meggyötört egekből cikcakkfényvel kitör:
 Ide, amoda, messzebb, el sem döntötte nyilván,
 Véletlen talál célt a kesztyűtlen ököl.
 De most, nyugodván, a csontok emlékezetének
 S a földben gördülő viharnak már átadatott.
 Mily láng hozná vissza a gőgöt, a fényt vagy éppen
 A dühöt, egy reggelét, mit a víz kékre mosott,
 Vagy a kiszámolósdis gyerekgyönyörüséget,
 Mely könnyű ruhában szalad, mandulafák alatt?
 S harmatot, villámlást vagy fölégetett szavakat,
 Hol rejtelem, találós kérdés összeérhet.

*

Ha az ítélő szem nem is (hisz bevégeztetett),
 Nyugtában látható nagy lába, hosszú arca.
 E kiterjedés körül szökdelve, a szavakra

Ügyeljünk: túl sokat, túl keveset ne. Itt rekedt
Rigófészek a száraz fán. Néma folyam árja
Menekül mezítláb, míg vihar csapkod színén,
S utat vág pár gyöngéd szó közt, mely beinvitálja
Egy versbe, fényleni. Pár nagy, ártatlanforma lény
Átnéz a gallyakon a kertbe, kilopva onnan
Egy-két fűszálat vagy üvegszilánkot, kavicsot.
Lehet, hogy nyugtában ellenkezik és csatázik ott,
Hol csak fölényes holtat láthatunk, távozóban.

*

Körös-körül nincs változás: harcos kék boltozat
Lángol, a tél vesztét érzi a vadrózsa ága,
Enged a vadóc szél illatos ugrásainak,
Míg az Hérakleitosz rongyait szertehányja.
Ő itt derűs, marka szoritja, mit megragadott.
Nyugszik, teljes hosszában, nagy pofájával, szótlán,
A pacsirta fölszárnyalásával összevontan.
Lassan vigyük: nehéz. Nem kell orgona, sem dicséret.
Takart láng, a kihúnyt tiszteletére világító.
A Sorgue hideg vonalának napjával fölébred.
S a földön, honnét egy árny letűnt, kakukkfűcsomó.

Paul de Roux

A NAGY VÍZTARTÁLY

A fű zöldje alig kivehető még,
hajnalban, ahogy a szín születik
– a szín kilép a földből, és látható,
hogy ott van már az égen, észrevétlen,
e kéklésben, mely kétértelmű még,
s túl ismerős, egy téli reggelé.
A zöld kilép a földből, maga a
föld zöldell – ahogyan itt csupán ez a gyp,
a szűk, erőtlen kergén, amely a Vanne nagy
víztartályát födi, s eszébe jutnak
minderről itt a mély víz föld alatti
katedrálisai, a zajtalan
alvású folyók s a sétáló álmú
vizek a föld sötétlő belsejében.